

Тошко се сгушилъ и мълчи. Гледа — бай Петъръ си дѣлка пржчица. Да скокне, но портата е затворена.

— Хайде, Тошко, давай круши и слизай, ще закъснѣешъ за училище! — викатъ другаритѣ му.

Дойдоха и други момчета, насъбраха се жени и мжже.

— Хапни си крушки, Тошко, хапни си, зрѣли сж, нѣма да ти се развали стомаха, — викатъ му всички и му се смѣятъ. Кучето лае, Тошко плаче. Дожалъ на бай Петъръ, отиде подъ крушата и викна на хората:

— Какво сте се насъбрали, бе? Азъ му казахъ да си набере!

Хайде, Тошко, слизай! Време е за училище!

Разотидоха се хората. Тошко слѣзна. Изтърси всички круши изъ джобовѣтъ си. Съ плачъ цѣлуна ржка на бай Петъръ и дума:

— Много си добъръ, бай Петре! Никога нѣма да забравя това!... Никога!...

Вѣра Бояджиева Фолъ

ГРОЗДОБЕРЪ

Днесъ е празникъ на земята,

гроздоберъ е по лозята.

Вредомъ звънки гласове,

вредомъ глъчъ и смѣхове.

И берачитѣ вървятъ,

грозде въ кошници бератъ,

пъплятъ бавно, като раци,

пълнятъ чебури и каци.

Лумватъ огньове въ лозята,

блѣсватъ искри въ здрачината

и високо срѣдъ тъмитѣ

екватъ пѣсни гласовити,

брѣмватъ тжпани, цигулки,

гайди, свирки и гждулки,

вредомъ глъчъ и смѣхове,

вредомъ звънки гласове.

— Хайдете, деца, берете,

сладко грозде си хапнете!

Днесъ е празникъ на земята —

гроздоберъ е по лозята!

Атанасъ Душковъ